

Z DNEŠNÍHO EVANGELIA

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‘Pane, otevři nám!’, odpoví vám: ‘Neznám vás, odkud jste.’ Tu začnete říkat: ‘Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!’ Ale on vám odpoví: ‘Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravostí!’ Tam bude pláč a skřipění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“ (Lk 13,22-30)

K ZAMYŠLENÍ

Samozřejmost nás v mnoha situacích života provází a mnohdy je to dobře, když nemusíme denně řešit např. starosti s jízdou do práce. Jak moc je ale samozřejmé, že budeme spaseni? Jistě, jde o otázku vzdálenou, když máme před sebou mnoho šťastných let života. Ovšem právě tyto „šťastné roky“ jsou časem, který určuje vstup do království. Ježíš na otázku: „Je málo těch, kdo budou spaseni?“, neodpoví. Pozornost totiž posune k jiné otázce: „Co udělat proto, abychom byli spaseni my!“

Návod je vlastně docela jednoduchý. Stačí nekonat zlo. Spása tedy není jen otázkou, zda člověk splnil ty či ony povinnosti. Ale zda ve svém životě se rozhodl pro dobro a tomu věnoval své síly. A to se týká naprosto všech lidí. (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

KDYŽ SE JEDNOU SKUTEČNĚ BOHU OTEVŘEME -
NE SE SEVŘENÝMA RUKAMA,
SCHOVANÝMA ZA ZÁDY,
A KDYŽ SE BŮH DOTKNE HLUBIN NAŠÍ BYTOSTI,
PAK UŽ NIKDY NEBUDEME STEJNÍ JAKO PŘEDTÍM
A ANI BŮH UŽ NEBUDE TAKOVÝ,
JAK JSME HO DŘÍVE ZNALI.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Křesťanský život se neomezuje na modlitbu, ale žádá si trvalé a odvázné nasazení, které se rodí z modlitby. (papež František)
- Věčná blaženost je stav, ve kterém se člověk živí nazíráním. (Simone Weilová)
- Náhle jsem zakoušel ticho jako přítomnost. V srdci tohoto ticha byl ten, který sám je tichem, pokojem a klidem. (Georges Bernanos)

VÁCLAV č. 31. (2016)

21.8.2016

21. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30 ale 26.8. v 7.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00
VELEMÍN	So – v 10.00

INTENCE MŠÍ SV.:

- Ne 21.8.2016 – v 9.00** za farníky
v Sulejovicích **v 10.30** za Adelu Wiktor
- St 24.8.2016** – za † rodiče z obou stran a za ostatní příbuzné
- Pá 26.8.2016** – za uzdravení Vítka
- Ne 28.8.2016 – v 9.00** za obrácení sestry
Sulejovice **v 10.30**

207. Kdo může biřmovat?

Svátost biřmování uděluje za normálních okolností biskup. Je-li to třeba, může k tomu biskup pověřit i nějakého kněze. V ohrožení smrti může biřmovat každý kněz.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

14. srpna – pam. sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka

(Pokračování)

Posledního května 1932 odjel z Japonska do Malabaru v Indii. Po počátečních obtížích získal povolení k založení kláštera u Arnakulam, pozemek a dům s kaplí, ale byl odvolán zpět do Japonska. O založení dalších klášterů typu Niepokalanów se Maxmilián Maria snažil i v Číně a Koreji.

Život Maxmiliána Marie Kolbeho byl provázen zázrakem stagnující nemoci. Když ho r. 1935 prohlížel prof. Pavel Nagai, nestačil se divit, že stav jeho plic, ze čtyř pětina postižených tuberkulózou, které se téměř nepohybovaly, a s vysokou teplotou, přetrvává přes 10 let, aniž by se zlepšil nebo se zhoršoval. Nevysvětlitelnost případu mu osvětlil o. Kolbe vytažením růžence a oznámením, že tajemstvím jeho síly je Neposkvrněná.

V roce 1936 byl povolán zpět do Polska. O několik měsíců později přiměl celý řád k zasvěcení Neposkvrněné 8.12. Ani ne o dva roky později vydával z Polska Rytíře v latině do více zemí.

Roku 1939, před vypuknutím války, přednášel bratrům o třetím období života, které nazýval "utrpení." Zdůrazňoval, že "netřeba se bát do tohoto období vstoupit, protože utrpení přijímané s láskou nás přibližuje nejvíce k Neposkvrněné a vyprošuje nejvíce milostí, které jsou nutné ke spáse a posvěcení duší." Sám svou touhu po mučednictví vyjádřil slovy: "Toužím, abych byl pro Neposkvrněnou rozdrčen na prach."

V polovině září Niepokalanów obsadili Němci a 19.9. začal transport jeho obyvatel do Německa, včetně o. Maxmiliána. Vystřídali Lamsdorf, Amtitz

a Ostrzeszov, odkud byli 8.12. propuštěni všichni řeholníci. Otec Maxmilián se vrátil do vydrancovaného Niepokalanowa a začal horlivě pokračovat ve službě Neposkvrněné. S bratry pomáhal bezdomovcům, mezi kterými bylo 2000 Židů. Otevírali různé dílny, aby jim poskytli zaměstnání a dělili se s nimi o základní potřeby. Na začátku února 1940 vyšel o nich pomlouvačný článek, ale o novém zatýkání se začalo uvažovat až na konci roku. Pro o. Maxmiliána přišlo gestapo až 17.2. 1941, zrovna když končil diktování kapitoly mariánské knížky. Odvezlo ho do varšavského Paviaku, kde se po napadení dozorcem probudilo jeho plicní onemocnění.

Do Osvětimi, kde obdržel číslo 16670, byl převezen 28.5. V komandu Bauhof tam vozil štěrka a kameny ke stavbě plotu kolem krematoria. Pak pod "krvavým Krottem" sekal a nosil větve k ohrazování mokřin. První týden musel pracovat v poklusu. Při nálehavé potřebě odpočinku byl bit dřevěnými holemi. Pak mu bylo nakládáno větší množství, s nímž měl nařizeno klusat. Upadl však a byl kopán do břicha a do obličeje. Nato natažený na trám dostal 50 ran od nejsilnějšího dozorce, až ztratil vědomí. Přes hrozná utrpení zapomínal na sebe a zcela se obětoval pro bližní.

Na konci července 1941 z bloku 14 utekl mladý Slezan Jan a protože nebyl dopaden, bylo rozhodnuto, že za něj 10 jeho spoluvězňů zemře hladem. Při večerním nástupu je velitel Fritzsche vybíral. Mezi nimi měl do "bunkru smrti" jít František Gajowniczek, který propukl v nářek, že po sobě zanechá ženu a děti. V tu chvíli již zotavený Maxmilián Kolbe neohroženě předstoupil před velitele s čepicí v ruce a vyslovil prosbu, aby dovolil jeho výměnu za něj. K Fritzschově souhlasu došlo po Kolbeho výpovědi, že je kněz. V hladomorně, kterou naplňoval modlitbou a pokojem připravující druhy k přechodu na věčnost, vydržel dva týdny bez sousta i kapky vody. Dne 14.8. přišel ho usmrtit gestapák fenolovou injekcí. Dle svědectví táborového písaře Bruna Borgowce zesnulý vypadal jako živý a zářil. Druhého dne byl spálen v krematoriu.

Papež Pavel VI. ho 17.10. 1971 blahorečil a Jan Pavel II. 10.10. 1982 kanonizoval.

22. srpna – pam. Panny Marie Královny

23. srpna – nez. pam. sv. Růženy z Limy, panny

24. srpna – svátek sv. Bartoloměje, apoštola

25. srpna – nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků; sv. Ludvíka; sv. Josefa Kalasanského, kněze

27. srpna – pam. sv. Moniky

28. srpna – 22. neděle v mezidobí, pam. sv. Augustina, biskupa a učitele církve

Dva miliony mladých lidí, tisíce zážitků, stovky nachozených kilometrů, sedm dní, jedno město. Světový den mládeže 2016 v Krakově. To je ona událost, které se týkají tato čísla.

Naše pouť v Krakově začala příjezdem na nádraží asi ve 3 hodiny ráno. Noční procházka městem s našimi zavazadly na zádech nebyla lehká, ale s radostným vědomím, že jsme na místě, se nám šlo mnohem líp.

Troufám si říct, že většina našich farníků sledovala program z Českého Národního centra (ČNC) na TV Noe, a doufám, že se jim katecheze, scénky i mše svaté líbily stejně, jako nám poutníkům. Mně osobně se nejvíce líbila katecheze otce Jiřího Jurise Jeníše, když hovořil na téma dne: Jdi a od nynějška už nehřeš.

Každý den jsme si mohli koupit Krakoviny - noviny, ve kterých jsme našli užitečné a zajímavé informace, také legrační hlášky, které kolovaly ČNC, jako např. o. Artur: "Snadněji najdu manželku, než tu ztracenou visačku s důkazem, že jsem kněz."

Samotná cesta na Campus Misericordiae byla fyzicky dost vyčerpávající. Ale když jsem si večer sedla na karimatku a poslouchala nadherná slova papeže Františka, pravdivá svědectví mladých lidí a vžila se do atmosféry milionů mladých křesťanů z celého světa, kteří věří v jednoho Boha jako já, všechna únava ze mě spadla. Celý pobyt v Krakově se mi ukázal v jasných barvách, jako nejkrásnější obraz. Zakončila ho nedělní mše svatá, která byla překrásným vrcholem setkání mladých.

Čekal nás odjezd domů, loučení s novými přáteli. Všichni jsme se těšili na své rodiny, ale nikomu z nás se nechtělo odjíždět. Pouť nám utekla hodně rychle a my jsme za ni vděční. Preji vám, abyste měli možnost zažít takovéto momenty - třeba za tři roky v Panamě. Bohu díky.